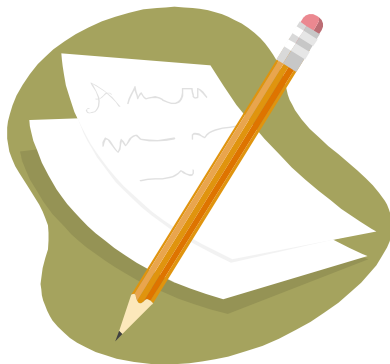

Добридень, слово!

Альманах
учнівської творчості

Здомишель

2015

Альманах «Добрідень, сдово!» зібрав під одну обкладинку перші літературні спроби учнів та недавніх випускників школи. Літературні твори чисті та щирі, як рідна природа. Живою водою вони наповнюють дитячі серця і линуть від душі...

Редактор Сметюх О. В.

Комп'ютерна верстка Сметюх О. В.

Дизайн обкладинки Сметюх О. В.

Коли зникає віра

Коли зникає віра,
Тоді зникає все:
І правда, і надія,
І все буття людське.
Життя нам неприємне
І все-все навкруги.
Здається все ганебне:
І гаї, і луги.
Тоді ж не втрачайте віри,
Любі ви мої,
Бо це найголовніше
У нашому житті.

Оніщук Ольга

Правда

Ніхто не бачить,
Не бачить, не знає –
Оглухли, не чують,
Правдою торгують.
Господа зневажають –
Людей в ярма запрягають.
У чужому краю
Люди правду шукають.

Може так і треба.
Зробити щось, лишити по собі.

Але не бійся прикрого рядка.
Прозрій, поглянь на ту красу,
вона, як ліки.
Не бійся правди, хоч вона гірка,
Людині побійся душу ошукать,
Бо у цьому помилишся,
То уже навіки.
Мені так хочеться кричати –
Не буду кричати.
Буду сама квітку правди
На землі шукати.
Помилуй, Боже, отроків наших,
Прости їм провини.
Зітри сльози з очей грішних
Хай буде правда в словах людини!

Антонюк Тетяна

Пісня про Правду

Іде життя – чи звичне, чи багате.
Ніхто не втримає в руках.
Лише душа живе у пісні вічно,
А пісня до душі знаходить шлях.
Людська душа багата на пригоди,
Як тії голубії води.
Що буває, коли зникає віра?

Буває те, що життя не має міри.
Людська душа – як у вогні,

Співає нібито пісні.
А пісня, пісня є про Правду?
Звичайно, є. Вона саме життя,
Що жити всім велить!
Вона надія й щастя мить.
Нема в світі Правди, не знайти її.
Хто його й знає,
Хто цю Правду відшукає.

Шишко Людмила

Коли віра зникає

Коли віра зникає,
Що тоді бува?
Тобі щось хтось підкаже,
Чи у Бога спита?

Загубимся в невірі
І будем робить зло.
Так чинять тільки звірі,
Які здичавіли давно.

Тобі добре в світі жити,
Говорить немає що.
Вмієш пити й цигарки палити,
Та усе це є лайно.

Оглянься ж, ти, довкола.
Є порядні, гарні люди;

Тиха, свіжа є природа
І добро та щирість всюди.

Що ще треба для життя?
Живи собі, людино.
Тільки віри щось нема,
І живем не мирно.

Хто ж від віри відлучає,
Хто ганьбить почесний хрест,
Хто до зла усіх привчає,
Що то для людини смерть?

Відповідь для всіх одна:
Це, звичайно, «біс».
Хоч ця правда і гірка,
Та стосується нас всіх.

Коли віра зникає,
Тоді людина губить душу.
Вона на щось чекає,
Ну а я терпіти мушу.

Хрюкін

Мене, значить, вкусили, і зовсім не заплатили.
Ух, бродячий ти собако. Тварюко, тепер тобі не жити,

Ти повинен мені за укуси своїм життям заплатити!
Ах ... собачка генерала ... Ну, тоді, нехай живе.
І хазяїн хай не платить, хай слугу за ним пришле ...

Ах, бродяга ти! Шельма! Ну, тобі я покажу!
Зараз я тебе заріжу! На шматочки розірву!
Ах, ти - брата генерала? Як же ти сюди попала?
Хай хазяїн твій пробачить ...
Палець хворий більше не побачить ...

Підлабузник Очумелов

Очумелов, просто диво,
Всіх обманює паршиво.
Він прийшов, неначе гава,
Бо не знає в чому справа.
Він з'явивсь і став судити
Й свою думку говорити:
- Чий собака, я не знаю,
Але думаю я так,
Що нам треба розібрати,
Чий собака, чи не так?
Стали думати й гадати,
Як би злочинця впіймати?
Очумелов думав так,
Що багато є собак,
Й тут тварина генерала
Цю людину покусала.
Але потім він подумав
І чудово все згадав.
Генерал образиться,

Потім він поскаржиться.
А навіщо ця біда,
Коли є два вихода.

Я зверну провину
На невинну людину.
Генерал сказав йому:
- Ти отримав нагороду,
Бери свій скарб
Й хутенько йди додому.

Через кілька днів потому
З'ясувалось так,
Що неправда чоловіка
Виявилась правдою.

Романюк Ірина

Великдень

Знов Великдень завітав
в мою хатину,
І вшановуєм це свято
кожну хвилину.
Печемо хліб святий,
ідемо в храм
І до ранку будем там.
«Христос Воскрес!» –
співають люди.
Сміх і радість лунає всюди.
Душа злітає до небес,

І у відповідь чують:
«Воістину Воскрес!»

Про себе

Мене звати Ангеліна,
Я ходжу у шостий клас.
У мене є сім'я, родина,
В якій я маленький ас.

Я ще мамі помагаю,
Пилосошу й прибираю.
Хата чиста в нас всі дні,
Й чистота в моїм житті.

Краса

Ось зів'яла калина
І пов'яла горобина –
І немає у нас краси,
Світлої джерельної води.
Я прийду туди,
Посміхнусь навколо.
Все оживе
Й забує знову.

Молитва

Ісусе мій маленький,

Ти серденько гарненьке.
Мене ти просвіти,

Від длиха захисти.
Допоможи мені у школі
Перемогти всі болі.
Щоб я вчилася гарненько,
Й похвалила мене ненька.

Ромашка

Польова квіточка росте
Там, біля дороги.
І все коло неї цвіте
Різнокольоровим.
Очко має жовтеньке,
Пелюстки зелененькі.
Милує, дивує всіх вона,
Ця зачарована краса.

Кошеня і дід

На узліссі, біля рову,
Де дідусь мій пас корову,
Загубилось кошеня.
Звісно, ще ж воно маля.
Нявкотить і їсти просить,
А дідусь мій уже косить.
Усміхнувсь дід, скрізь обійшов

Й кошенья мале знайшов.
Взяв його на руки дужі
І поніс додому, друже.

Зайчик

Всім відомо, що зайчатко
Найлякливіше звірятко.
Дім у нього – це нора,
Як фортеця лісова.

Білочка

Малесенька білочка
Стрибає на гілочку,
Щоб знайти горішки,
Ягоди і шишки.

Курчатко

Якось крихітне курчатко
Вийшло вранці на зарядку.
Бачить – квіточка росте,
Наче сонце золоте.
«Ой!– злякалося курчатко. –
Впало сонечко на грядку!
Поможіть! Негайно треба
Повернуть його на небо!»
Квочка каже: «Глянь-но, сину,
Сонце впало, де хмарини?
А на грядці розцвіла

То кульбабка золота».
«Ой! Зраділо там курча,
Квітка – сонечка сестра».

М'ячик

М'ячик – це вам не санчата,
Не пенал, не олівець.
Є в усіх речей початок,
Є в усіх речей кінець.
М'яч стрибає без упину
Із животика на спину.
Тільки, що у нього де,
Ніхто в світі не знайде.

Славний син народу

Славний син народу,
Що боровсь за волю зроду,
Що за правду був усюди,
І за що любили люди.
Наш Тарас Шевченко – геній
І не вимагав він премій.
Писав він щиро, від душі
Й линули по світу ті вірші.
Оспівав він Україну-неньку,
Доленьку її тяженьку.
Оспівав народ простий селянський,
Адже сам він був мужик – не панський.
Думки поетові були про волю:
Як втекти, забути про недолю?

Як зробити край щасливим,
Любим, дорогим і серцю милим?
Щоб жили усі, немов у казці,

І не знали бід, ніякої напасті.
Ось таким Шевченка знаємо,
Шану й честь йому складаємо.
Бо таких поетів відшукати треба,
Адже їм талант дається аж із неба.

Вашистюк Ангеліна

Пісня серця мого

За сонцем хмаронька пливе,
Легенький вітер дме,
Все, як в описах Тараса.
Хоч минуло багато часу,
Проте твори його –
Пісня серця мого.
В Шевченка мова є своя.
І всі говорять його слова:
«Хоч на годину на Україну,
На неї гляну, подивлюсь,
І мов добро кому зроблю,
Так любо серце одпочине...»
Хто поважає рідну мову,
Хто цінує рідне слово,
Хто любить Батьківщину,
Не знайде їй заміну.
То ці люди «Шевченкові»,

А душі в них барвінкові.
Хоч будуть часи, коли будем в неволі
Й захочеться бути на Україні милій,
Та нічого не зробиш нещасливій долі,
Навіть при своїй силі.
Ці люди за Україну щозавгодно зроблять
Та Бога за неї молять.
Ніколи не покинуть Батьківщину,
Неначе рідную дитину.
Міцно в руках триматимуть,
Долю українську плекатимуть.
І прославлятимуть її,
Неначе матінку свою.
Тож давайте Шевченка шанувати
Та вічно про нього пам'ятати!

Юхимчук Катерина

Зайчиха і пан Засць

Стара Зайчиха горювала,
Бо бідній не було де жити
І голову свою де прихилити.
Сама по світові блукала,
І ні дітей, і ні онуків.
Були колись, але дорослі стали,
І хто куди всі розбрелись.
- Не маю я нічого мати.
Піду до царя Зайця прохати,
Щоб він дозволив на траві
Маленьке господарство завести.

Прийшла, гарненько привіталась і каже:

- Хоч ви і пан перед панами,
Прийшла з проханням я до Вас.
Щоб Ви мені, самотній і старій,
Дозволили тут жить.

А як я поживу, то й Вам
Колись в біді допоможу.

- Щоб ти мені...
Ану пішла, звідки прийшла.
Зайчиха слізеньки ковтає,
Із страху звідти геть втікає.

Якось ішов той пан
Поживу собі добувать з слугою.
Та й в сіті він потрапив,
Утік підлеглий, він один.
Туди-сюди, а вирватись не може.
Згадав про Зайчиху, що вона казала.
Та й думає собі: «Якби вона була тут,
То допомгла б мені в біді.
А я гуляв би у лужку і їв зелену траву».
Мораль в байки така:
Є каяття – та вороття нема.

Гаврилук Оксана

На суде

В лесу однажды на поляне
Собрались звери, чтоб обсудить
с царем своим такое дело:
Лисица зайца выгнала с норы,
Присвоив его имущество с той поры.

Но царь зверей вдруг заболел,
И разрешить весь этот спор
Он разрешил барану...
«Иди на суд и рассуди
Лису и зайца!»

И слово молвить заяц стал:
«Баранушка-судья, пожалейте вы меня.

 Был домик у меня,
 Впустил лису к себе я в гости,
 А ей понравилось мое жилье.
И погостив немного, лиса прикинулась больной,
 Просила доктора позвать.

Я испугался и хотел помочь лисице,
Пошел искать ей доктора лесного.
Как только вышел из норы,

Лукавая лиса закрыла за мной двери.
Короче говоря, не стало дома у меня».
 А лисица тут, как тут,
 Говорит: «Уж все тут врут...
То мое было жилище, я не знаю ничего.

Этот подленький трусишка
С ума съехал – вот и все».

Начала лиса крутиться, говорила много слов,
Что баран скоро поверил, вынес свой он приговор.
Было оглашено его решение:
«Бедная лиса невиновата,
И напрасно этот заяц врет!»

Мораль сей басни такова:
Прежде чем принять решение,
Подумай, прав ли ты?

Тарасюк Тетяна

Казка «Як вовки милосердними стали»

В лісі темному колись
Сіроманці завелись.
Розвелось їх чимало
Та житла вони не мали.
Друзів старих вовк зібрав
Й ось що запропонував:
«Живемо ми тут день в днину,
Тож збудуємо хатину».
Сіроманці погодились,
Коло роботи заходились.
Одні бруси готували,
Інші з цегли кладку клали.
Вовчиха-мати, як годиться,
Під кущами копошиться.

Стала їжу готувати,
Щоб майстрів нагодувати.

Вовчενята, менші діти,
Теж хотіли підсобити.
В лісі гіллячки збирали
Й до костра все підкладали.
Вже й булькоче в казані,
Грає полум'я в вогні.
Сіроманці притомились,
Пообідать попросились.
Пахло смачно з казана
Була тут шкварка з кабана.
Вовчиха місце промела
Всіх запросила до стола.
Вовки славно пошанувались.
І за справу знову взялись.
Одні дошки готували,
Інші цеглу подавали.
Зросла хатина дуже швидко.
Раділи всі: дорослі й дітки.
Нова хата гарна, чепурна,
Простора, світла, є три вікна.
Всередині пічка нова.
Куди не глянь – то скрізь обнова:
Стіл, подушки, казанки,
Ще й в дворі ростуть квітки.
Справи йшли весело і дружно.
Та прийшла зима сутужна.
Засніжило, замело:
Побіліло все кругом.
Засипало стежки-доріжки.

Мерзли звірам вушка й ніжки.
Під кущем зайча сиділо,

Гірко плакало, журилось.
- Де ж подітись? Де ж зігрітись?

Нема кому й пожалітись,
А ні їжі, ні тепла.

От хатинка б де була!

Враз зайча ніби проснулось.

Обтрусилось, обернулось.

Бачить хатка у снігу,

Тихо в ній, ані гу-гу.

Підійшло воно до хати

Стало стукати, гукати:

«Люди добрі, відчиніть!

Мене замерзлого впустіть».

За дверима шум почувся.

Хтось там тихо відгукнувся.

Раптом двері відчинились,

На порозі вовчиха з'явилась.

Затрусилась в зайця вушка:

- Оце так мені ловушка.

Затремтіли дрібно лапки,

Став й мовчить із переляку.

Вовчиха-мати підійшла,

Зайча за спинку обняла.

- Не лякайся, миле зайчатко,

Швидко йди за мною в хатку.

Повела у дім швиденько.

В зайця стукало серденько.

Він злякався, щоб бува,

Яка не трапилась біда.

Даремно так боялося воно.
Сердешне глянуло в вікно.

Там хурделиця, заметіль,
А тут затишок і постіль.
Тут обізвався вовк старий:
«Чого злякався так малий?
Тихо й мирно ми тут живемо,
За гостя ми тебе приймемо».
А маленьке вовченятко
Весь час дивилось на зайчатко.
Враз підбігло, звеселилось,
З ним швиденько подружилось.
Вовчиха-мати те зайча
Взяла у лапи й підняла.
До столу гостя посадила,
Напоїла й накормила.
Постелила на печі,
А було це вже вночі.
Поклала подушку зайчаті.
Пахло теплом в цій дивній хаті.
Зігрілись лапки, вушка, хвостик.
Не чекали вовки гостя.
Всі зайча це полюбили.
І в своїй сім'ї лишили.
Зима минула – та дарма –
Зайча дружило з усіма.
Працювало у господі,
Поливало на городі.
Стали близькими вовки,
Хоч і хижими були.
Запам'ятай, дитино, одно –

усіх звеличує добро!

Кондратюк Богдан

Хоку

Сонце сховалось.

Хмара заплакала дощем –

Почалась злива.

Скрикнули птахи.

Це напевно осінь прийшла -

Час відлітати.

Кондратюк Руслана

Зміст

Оніщук Ольга	
Коли зникає віра.....	3
Антонюк Тетяна	
Правда.....	3
Шишко Людмила	
Пісня про Правду.....	4
Романюк Ірина	
Коли віра зникає.....	5
Хрюкін.....	6
Підлабузник Очумелов.....	7
Вашистюк Ангеліна	
Великдень.....	8
Про себе.....	9
Краса.....	9
Молитва.....	9
Ромашка.....	10
Кошеня і дід.....	10
Зайчик.....	11
Білочка.....	11
Курчатко.....	11
М'ячик.....	12
Славний син народу.....	12
Юхимчук Катерина	
Пісня серця мого.....	13
Гаврилюк Оксана	
Зайчиха і пан Заєць.....	14
Тарасюк Тетяна	
На суде.....	16
Кондратюк Богдан	
Казка «Як вовки милосердними стали».....	17
Кондратюк Руслана	

Для нотаток

